

Každý s malou jadernou zbraní

---

 lipovylis.cz/wordpress/kazdy-s-malou-jadernou-zbrani/

0

Ano, je to opět o AI. Ne, nevítám apokalyptiku a všudypřítomnost, ale fakta mě nutí přiznat, že umělá inteligence nemá o nic méně silný destruktivní potenciál než jaderné zbraně. Ano, samozřejmě, je to jen technologie a výsledek její aplikace závisí na lidech, kteří ji používají. Jak ale můžeme zajistit, aby tuto technologii používali „správní“ lidé? Kdo má „pravdu“? Kdo o tom rozhodl?

A vůbec, proč šířit paniku zbytečně? Lidé se jako obvykle dohodnou, začlení, přerozdělí a vše bude jako vždy. Koneckonců, bylo nalezeno řešení, které obsahuje jadernou hrozbu – arzenál pro každou vlivnou mocnost a zdá se, že svět...

Nyní vidíme, že nikdy není mír. Na tomto nebo druhém nástroji nezáleží. Všechny vznikají jako přínos pro civilizaci a poté začnou plnit nejrůznější nedeklarované funkce. Jako například vyhledávače a sociální sítě, které převzaly reklamu a tím zničily nezávislá média.

Vynechám maxima jako „lidská pozornost je nová ropa“ nebo „existuje boj o chování každého jednotlivce“, chci vysvětlit svou tezi, že umělá inteligence je malá jaderná zbraň v rukou každého, když ne teď, tak v blízká budoucnost.

Nejprve se však vyplatí rozhodnout o terminologii. Řekněme toto:

- Jaderné zbraně jsou prostředkem sebezničení lidstva.
- AI (dnes) – sada výpočetních algoritmů pro vektorizaci, kódování, kategorizaci atd. velká data.
- Inteligence (obecně) je mechanismus pro rozhodování na základě prognóz.

Budou zítřejší algoritmy umělé inteligence počítat předpovědi a sestavovat rozhodnutí? Samozřejmě ano. Jméno samo o sobě zavazuje. Ale to už je jedno. Je důležité, že i současné možnosti technologií jsou schopny více než efektivně ovlivnit rozhodování každého jedince. Proč si vybrat film sám? Proč porovnávat produkty? Proč psát nebo navrhovat text sami? Proč riskovat zažívání negativy z komunikace s biologickým partnerem? Mnoho lidí již odpovědělo: „Nic.“

Lze namítnout, že ne všichni lidé zaujmou pasivní pozici, izolují se od protichůdných informací a delegují rozhodování na AI. Samozřejmě, že někteří nepotlačitelní lidé používají AI jako velký expandér kreativního potenciálu. Ale kvůli setrvačnosti lidské povahy budou takoví lidé v menšině. Další část lidstva, ekonomicky a politicky vlivná, samozřejmě využije AI k posílení moci. To vše zaznělo více než jednou. Řekli byste – další etapa technogenní evoluce, jejíž realitě se lidstvo znovu přizpůsobí a přežije?

Všechno je možné. Nějak jsem ale zatím nenašel žádné jasné pozitivní scénáře integrace AI do lidské komunity. Proč je nutné formulovat takové scénáře? Ano, jednoduše proto, že už nemáme čas „nechat věci jít samy“. Algoritmické sítě jsou dnes nejslibnější obohacovací technologií a vyvíjejí ji největší korporace. K revolučním skokům v „inteligenci“ AI dochází s frekvencí nikoli desetiletí, ale let a měsíců.

A další generace budou pravděpodobně žít v paradigmatu regulace administrativní, soudní, vzdělávací a jiné produkce nikoli lidmi, ale AI. A každý obyvatel planety bude vybaven svými vlastními jadernými zbraněmi. Nebo fragment jednoho velkého, chcete-li. Tedy možnost, nebo dokonce nutnost přenést rozhodování na algoritmus. Po rozhodnutí bude následovat stanovení cílů. No, sebeuvědomění je hned za rohem.

Problém se zhoršuje skutečností, že tato fáze „evoluce“ není pouze technogenní povahy. A dokonce ani ne tak moc vyrobený člověkem. To je přímý útok na touhu mít aktivní životní pozici. Jde o proměnu samotné životní pozice člověka. Znamé příklady s otázkami „koho v bezvýhodné situaci rozdrtí dron – starý muž, nebo dítě?“ nebo „Co je důležitější – blaho jednotlivce nebo společnosti?“ dobře ilustrují část ledovce, která je skryta pod vodou.

Technologie AI vyvolá mnoho etických a kulturních kontroverzí. A budou je moci tvořit stejně snadno, jako dnešní obsah žongluje s naším vnímáním a zabarvuje informace do emocionální barvy, kterou někdo určí. Koneckonců, schopnost kriticky vnímat a analyzovat informace již přeneslo do sítě příliš mnoho lidí. Již nyní ztrácíme schopnost soustředit se, protože nepíšeme ani nečteme dlouhé texty. (Pokud to čtete, klobouk dolů!) Takže důvěra, že „vše se vyřeší samo“ nebo „dojde k dohodě“, je nepřijatelně vratká.

Specifičnost této techno-etické metody ovlivňování lidí nemá v historii obdoby. Spočívá ve skutečnosti, že každý uživatel umělé inteligence je na své každodenní úrovni vystaven mikro- nebo dokonce nano-vlivům. Ale na druhou stranu celkový součet vlivů na masy jednotlivců (z nichž drtivá většina je pasivní) může mít stejný efekt sebezničení lidstva.

Problém je v tom, že, jak již bylo zmíněno výše, nemáme čas se morálně restrukturalizovat a uvědomit si, jak moc se svět v blízké budoucnosti změní.

Hned na začátku se objeví zcela nové typy aktivit. Něco jako „inspektor označování obsahu“, „arbitr pravosti“, „expert na autenticitu a relevanci“, „supervizor pracovníků neuronové sítě“, „návrhář vlastních úloh“ atd.

Technicky pronikne AI nejen do každé organizace jako zaměstnanec nebo manažer, ale také do každého osobního života jako asistent a poradce.

Vědecké objevy mohou být dobře sestaveny z informací dostupných AI. Z teorií budou vytvořeny teorie. Důkazy, výpočty, mechanismy navržené AI budou tak složité, že člověk nebude schopen ověřit jejich přesnost a spolehlivost.

Objeví se nové hodnoty, například „přístup k výpočetním zdrojům“, „úroveň interakce s AI“, „stupeň užitečnosti pro projekt“, „body veřejné prospěšnosti“, „sociální autorita“. To vše se do jisté míry odehrává již dnes, ale po rozšíření se tyto kategorie dotknou každého.

Na setkáních budou přítomna digitální dvojčata. Rodiče se obrátí na digitální chůvy a

učitele. Ve školách budou probíhat lekce AI gramotnosti. Psychologové budou léčit závislost na AI. Objeví se nové typy emocionálních a etických podvodů. Objeví se půda pro nové metody stratifikace společnosti – etické.

Je lepší nemyslet na to, co lidstvo čeká, pokud AI získá sebeuvědomění a autonomní stanovení cílů. Entita jako člověk se bude starat především o své vlastní blaho.

Má cenu zmiňovat možné konfabulace a mutace složitých systémů?

Jak zabránit rozvoji negativních scénářů?

Ano, v roce 2021 byl v rámci národní strategie vypracován etický kodex AI. Ale tohle je hlas odtržený od reality, pláč v divočině. Kdo kontroluje dodržování Kodexu? Podle jaké legislativy? Jak přesvědčit obyvatelstvo, aby kodex dodržovalo?

Už jen těchto pár otázek naznačuje, že takový soubor pravidel může být pouze vodítkem, na jehož základě by měl být vybudován plnohodnotný sociokulturní systém. AI je soubor fenoménů, které proniknou do všech sfér společnosti. A přinesou změny, jejichž rozsah bude vyžadovat uznání těchto jevů nejen jako samostatného digitálního nástroje, ale jako nového odvětví sociální struktury, na úrovni například průmyslu nebo vzdělávání. Pouze tím, že AI poskytneme prostorné, ale regulované místo se všemi doprovodnými sociálními institucemi, bude možné ji bezpečně vpustit do našich životů.

Pokud jde o novou etiku, se kterou bude muset nová větev společenského řádu operovat, řešení se nabízí samo. Užitečný je seznam požadavků na kód. Ale svět se změní! Mnoho starých kategorií zmizí nebo se změní. Bude potřeba vytvořit nové. Jak? Kdo má rozhodovat? Kdo bude mít „pravdu“?

A zde věrný asistent přijde na pomoc osobě – stejně regulovaná AI. Každý člen společnosti s malým podílem velkých jaderných zbraní nepřenesl právo rozhodovat na někoho jiného, ale naopak bude moci vyjádřit svůj vlastní názor. Není Pravda názorem většiny? Zeptejme se osmi miliard lidí! Nebo alespoň pro všech 146 milionů Rusů.

Společnosti, stejně jako jednotlivci, jde především o vlastní blaho. A pokud spokojenost jednotlivce závisí na mnoha faktorech, pak blahobyť společnosti je určen průměrným blahobytem všech jejích členů.

Spolehlivost výsledku a hardwarová spolehlivost kolektivního rozhodování jsou technické problémy, a tedy řešitelné. Byl by ale hřích neproměnit v důstojnost hlavní zbraň AI – její schopnost dostat se do duše každého z nás. Síťová společnost, kolektivní spravedlnost – nesmysl? Fantastický? Ne – realita.

Pokud to sami přijmeme a začneme o tom minimálně přemýšlet a mluvit.

Autorství:

Autorské dílo / překlad

Autorství:

Kopie materiálů někoho jiného

About The Author

0

Continue Reading

[Previous Není jediná nová nebo originální myšlenka Klause Schwaba](#)